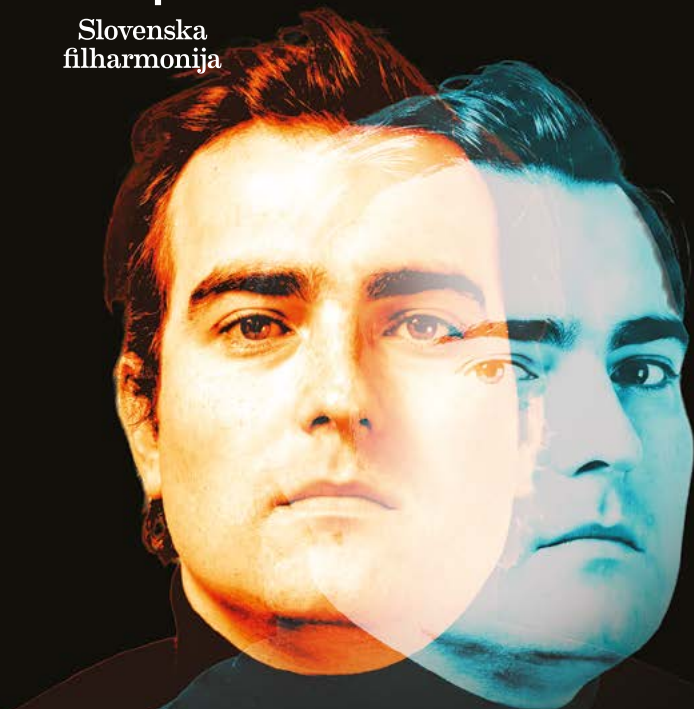

Slovenska
filharmonija

Sezona 26|27

Nova generacija

15. in 16. oktober 2026

Cankarjev dom Gallusova dvorana

SMS 2

Same
mogočne
skladbe

SMS 2

Same
mogočne
skladbe

15. in 16. 10. 2026 ob 19.30

Cankarjev dom Gallusova dvorana

Nova generacija

Orkester Slovenske filharmonije

Davorin Mori *dirigent*

Nejc Kamplet *klavir*

Miran Kolbl *koncertni mojster*

ARS

Koncert snema in neposredno prenaša
program Ars – 3. program Radia Slovenija.

Matija Krečič (1988)

Fast Break za simfonični orkester

Sergej Prokofjev (1891–1953)

Koncert za klavir in orkester št. 3 v C-duru, op. 26

Andante – Allegro

Tema z variacijami

Allegro, ma non troppo

Richard Strauss (1864–1949)

Tako je govoril Zaratustra, op. 30

Uvod (Sončni vzhod)

O njih, ki so za svetom

O velikem hrepenenju

O radostih in strasteh

Nagrobna pesem

O znanosti

Okrevajoči

Plesna pesem

Pesem mesečnikov

Koncert z odmorom traja predvidoma 1 uro in 45 minut.

Odmor je dolg 20 minut.

Violinist, skladatelj, aranžer in glasbeni producent **Matija Krečič** sodeluje s priznanimi glasbeniki, kot sta Magnifico in Tomaž Hostnik, žanrsko različnimi sestavi, kot so Momento Cigano, Terrafolk, Tango Story, Mar Django in Skarabej, ter številnimi drugimi. Prepleta različne glasbene svetove in ustvarja na presečišču umetnostne glasbe, jazza, etna in popularne glasbe. Kot aranžer je dvakrat prejel nagrado strokovne žirije na festivalu Slovenska popevka (2018 in 2023), za glasbo v celovečernem filmu *Inventura* režiserja Darka Sinka pa leta 2021 še nagrado vesna za najboljšo izvirno glasbo na Festivalu slovenskega filma. Njegova avtorska dela najdemo na albumih *Architexture* in *Cut/Rez*.

Skladbo ***Fast Break*** je zložil leta 2018 po naročilu Društva slovenskih skladateljev za koncert Slovenski skladatelji mladim. Naslov se nanaša na košarkarski protinapad. Skladatelj je ob krstni izvedbi zapisal, da je zamisel vzniknila iz pogovora s prijateljem, sicer češkim gledališkim režiserjem. Tedaj sta si želela, da bi nekoč, »če bo priložnost, skupaj ustvarila predstavo o treh sekundah dogajanja, preden košarkar na tekmi zabije žogo skozi obroč«. A skladba kljub jasnemu idejnemu vzgibu ni programska, konkretnih povezav med košarko in glasbo ni oziroma so v najboljšem primeru zelo ohlapne. Ritmično poudarjen uvodni del ob ponavljajočih se ritmičnih vzorcih, ki so mestoma naslojeni večplastno, učinkuje repetitivno in ustvarja vtis hitrosti, impulzivnosti,

napetosti. Izrazna sredstva so večinoma konvencionalna, harmonija pa svobodnejša, a ne ostro disonantna. V počasnejšem osrednjem delu, ko se »čas upočasni, skoraj ustavi«, v ospredje stopijo melodija in zvočne barve, ki se mehko prelivajo nad rahločutno zvočno tkanino. Prehod na sklepni del je postopen, gradacija počasna; Krečič kot ključno prvino ponovno vzpostavi ritem in v glasbeni tok postopoma vpelje vse več orkestrskih skupin. Melodika je fragmentarna in se pojavlja v kratkih motivičnih drobcih, ki jih Krečič zdaj ponavlja, zdaj preobraža ali kombinira in poseje med različne orkestrske skupine. »Tedaj sem ob snovanju glasbe razmišljal o mladih poslušalcih. Pomembno se mi je zdelo, da slikam s čim bolj pisano paletto orkestrskih barv in dinamik ter poskušam skozi celo skladbo ohranjati svežino in fokus. Zame skladba dobrih osem let po nastanku predstavlja nekakšen mejnik. Kot skladatelj sem do takrat ustvarjal predvsem komorno glasbo, sicer sem bil pa že zelo dejaven orkestrski aranžer. V kompozicijskem procesu me je vodilo zanimanje za ritem (groove, drive), zvočne barve, vsi ritmični in melodični gradniki pa izhajajo iz glavne teme, ki se v celoti pojavi samo enkrat, motivi pa se razvijajo v različne smeri in gradijo nova glasbena okolja.«

Glasbeni jezik **Sergeja Prokofjeva** pogosto zaznamujejo izrazita ritmičnost, perkusivnost, disonantna, a ne preostra harmonija in

svojevrstna liričnost, zaradi katerih so njegova dela kljub določenim modernističnim potezam dostopna širšemu poslušalstvu. V letih od 1911 do 1932 je zložil vseh svojih pet klavirskih koncertov, ki so danes del železnega repertoarja koncertantnih del 20. stoletja. **Klavirski koncert št. 3 v C-duru, op. 26** je nastajal v več etapah: njegovi zametki segajo v leto 1913, skladatelj se je vrnil k delu v letih 1916 in 1917, dokončal pa ga je leta 1921. Po uspešnem začetku kariere v domovini se je Prokofjev leta 1918 zaradi ruske revolucije in negotovega ozračja z dovoljenjem oblasti odpravil v Združene države Amerike. Večmesečna pot ga je vodila mimo Sibirije, Vladivostoka, Tokia in San Francisca do New Yorka. Kot pianist je sprva požel precejšen uspeh, kmalu zatem pa dobil tako želeno operno naročilo Chicaške opere in njenega direktorja Cleofonteja Campaninija. Ustvarjanje opere *Zaljubljen v tri oranže* mu je vzelo ogromno časa in energije, zaradi česar je na stranski tir potisnil pianistične nastope, in nadenj so se kmalu zgrnile težave. Zaradi direktorjeve smrti je bila uprizoritev opere odložena, skladatelju pa je začelo primanjkovati finančnih sredstev. Začasno se je umaknil v Evropo, predvsem da v miru dokonča nekaj del, ki jih je potreboval za že dogovorjene koncerte. Poleti 1921 se je odpravil v Saint-Brevin-Les-Pins ob estuariju Loire na zahodni francoski obali in tam vendarle našel prepotreben mir ter dokončal *Koncert v C-duru*. Prva izvedba je sledila 16. decembra 1921 v Chicagu s tamkajšnjim simfoničnim

orkestrom, dirigentom Frederickom Stockom in skladateljem pri klavirju. Odzivi glasbene javnosti so bili mešani, še zlasti ostri so bili kritiki v New Yorku, precej boljši sprejem pa je koncert doživel leto pozneje v Parizu, kjer je izvedbo vodil Sergej Kusevicki.

Najstarejše gradivo – tema z variacijami iz leta 1913 – je postalo temelj počasnega stavka koncerta. Nedokončani *Beli kvartet za godala* (1918), v katerem je Prokofjev želel za tonsko gradivo uporabiti samo lestvične tone C-dura, torej tone, ki jih izwabijo bele klavirske tipke, pa je skladatelj predelal in vključil v sklepni finale. Kljub različnim izvorom tematskega materiala in mozaični naravi nastajanja je delo postalo dovršena celota. Zaznamujejo ga izrazita ritmičnost, povečini veder značaj, orkestracijska svežina in oblikovna preglednost; trije stavki sledijo uveljavljeni formi solističnega koncerta. Po pritajenem uvodu s solo klarinetom se faktura hitro razmahne v ritmično impulziven glasbeni stavek z značajsko kontrastnimi dvogovori klavirja in orkestra. Druga tema z značajem groteskne koračnice je le navidezno bolj umirjena, nasploh pa *Andante – Allegro* zaznamujejo artikulacijsko poudarjen solistični part, ki klavir mestoma postavlja skoraj v vlogo tolkala, kratki, odrezavi motivi, sunkovite pasaže in poudarjena ritmičnost. *Tema z variacijami* predstavlja dobrodošel kontrast. Preprosto počasno temo, zasnovano kot kvartni postop navzgor, ki mu sledi padajoča melodična linija, predstavi orkester, nato jo v prvi od petih variacij

prevzame klavir. Prokofjev iz teme, ki značajsko spominja na baročni ples gavoto, v petih kontrastnih variacijah in sklepni kodi ustvari pravo paleto najrazličnejših ozračij. Ta segajo od uvodne pritajene liričnosti prek motoričnih, celo tokatnih značilnosti druge in tretje variacije ter nokturnovsko zamaknjene četrte do groteskne, vselej dvoumne igrivosti proti koncu stavka, ko ponovno jasno nastopi glavna tema. Sklepni *Allegro, ma non troppo* je skladatelj označil za prepir med klavirjem in orkestrom. Konfrontacija med solistom in orkestrom je izrazito virtuoзна, polna harmonskih izmikov in motivičnega prepletanja. Spevna druga tema v obsežnejši počasnejši epizodi je popolno nasprotje: perkusivnost zamenja spevnost, ritmičnost pa v nadaljevanju Prokofjev spet začne polagoma stopnjevati s solističnim klavirjem, ki ostaja virtuozne narave in učinkuje kot stalni prinašalec ritmičnih impulzov. Ob vrnitvi prve teme se delo izteče v sklepni vrhunec v osnovni tonaliteti.

Richard Strauss je mednarodni ugled v svojih zgodnejših letih dosegel s simfoničnimi pesnitvami *Don Juan*, *Smrt in poveličanje* ter *Vesele potegavščine Tilla Eulenspiegla*. Zaznamujejo jih sveže, inovativne melodije, obrtniško izbrušen glasbeni stavek, drzna harmonija in briljantna orkestracija. Še pred njimi pa je veliko zanimanja med mladimi nemškimi intelektualci vzbudil Friedrich Nietzsche, ki je v letih 1883–1885 objavil poetično-filozofsko delo v štirih delih *Tako je*

govoril Zaratustra. V njem je obravnaval teme nadčloveka, smrti Boga, večnega vračanja enakega in preseganja samega sebe. Globoke filozofske misli je odel v pesniške prispodobе in svetopisemski slog ter kot osrednji lik izpostavil Zaratustro, starodavnega perzijskega preroka iz predkrščanskih časov. Nietzschejevo poetično besedilo je navdihnilo tudi Straussa, ki je istoimensko simfonično pesnitev zložil dobro desetletje po izidu Nietzschejevega dela (1896). V glasbo je želel prenesti idejo razvoja človeštva prek različnih faz religioznega in znanstvenega napredka vse do Nietzschejevega nadčloveka. Iz obsežne literarne predloge, razdeljene na štiri dele s približno osemdesetimi krajšimi odseki, je izbral posamezne naslove, ki jih je prerazporedil v skladu z lastno glasbeno dramaturgijo. Teh odsekov pa Strauss ni dobesedno prevedel v glasbo, temveč je naslove prilagodil dramaturgiji in jih razmestil po svoje, povzel posamezna ozračja in svobodno interpretiral Nietzscheja. Želel je ustvariti samostojno simfonično pripoved o človeku, naravi, spoznanju in preseganju samega sebe, kar nakazuje tudi podnaslov – *Simfonična pesnitev (prosto po Fr. Nietzscheju)*.

Bržčas najslovitejši odlomek dela **Tako je govoril Zaratustra** je že sam uvod – sila preprosta, a prepoznavna, mogočna tema v C-duru, t. i. motiv narave, sestavljen iz dveh čistih intervalov, kvinte in kvarte. Uvod, pogosto imenovan tudi *Sončni vzhod*, je povezan z Zaratustrovim nagovorom

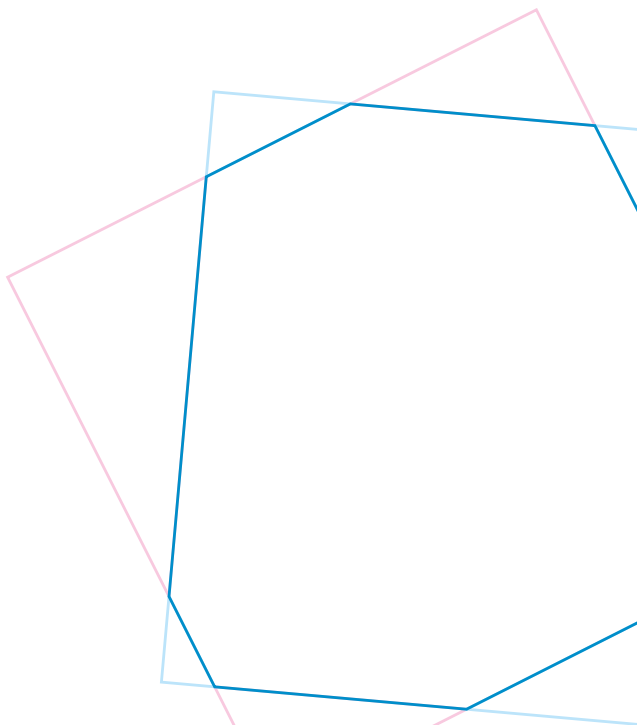

soncu v Nietzschejevem prologu. Njegovo prepoznavnost je utrdil Stanley Kubrick, ki ga je leta 1968 vključil v svoj znanstvenofantastični film *2001: Vesoljska odiseja*. Motiv se v nadaljevanju pogosto vrača, ponavlja in preobraža. Kot ključna harmonska napetost se kmalu izlušči nasprotje med tonalnima središčema *c* in *h*, ki se pojavljata tako v durovskih kot molovskih različicah. Kljub melodični bližini (polton) sta harmonsko zelo oddaljeni in ustvarjata napetost med dvema različnima svetovoma. C-dur lahko interpretiramo kot svet narave, kozmosa, H-dur/mol pa kot svet človeškega duha, njegova iskanja in hrepenenja, željo po preseganju, tudi religioznosti. Kmalu po uvodu se v rogovih namreč oglasi začetek gregorijanskega koral *Credo in unum Deum*, pozneje tudi motiv *Magnificata* v orglah. Strauss vmes obiše še druga tonalna območja; v As-duru dostojanstveno zazveni koralna tema v godalih, v nadaljevanju pa posamezne odseke poveže z vrsto motivov, tonalnih odnosov in orkestracijskih prijemov, ki se med delom spreminjajo, vračajo in prepletajo. V odlomku *O znanosti* se uvodni motiv pojavi v kompleksni fugirani obdelavi, v *Plesni pesmi* pa se sprosti v virtuoznem ritmu valčka. Temeljne harmonske napetosti skladatelj ne razreši niti na koncu, ko po sklepnem H-durovem akordu zamolklo zazveni še nekaj tonov *c* – glasba torej ostane odprta med dvema svetovoma. Orkestracija je razkošna, a bleščeča zvočnost ni sama

sebi namen. Zven posameznih skupin, njihova lega v registrih (pogosto skrajnih) in nenadni kontrasti so pri Straussu pomembna sredstva glasbene dramaturgije in razvoja. To skladateljevo partituro zato lahko poslušamo na več ravneh: kot mogočno poznoromantično orkestrsko delo, kot raziskovanje tonalnih meja, nenavadnih harmonskih odnosov in orkestrskih barv ter kot skladateljev osebni odgovor na Nietzschejeva vprašanja o človeku, naravi, znanju in možnosti preseganja obstoječega.

Mihael Kozjek

SMS 2

Same
mogočne
skladbe

Davorin Mori

Foto: Andrej Grilc

Davorin Mori je eden najvidnejših slovenskih dirigentov mlajše generacije.

Je stalni gostujoči dirigent Simfoničnega orkestra RTV Slovenija in umetniški vodja zasedbe Camerata Sinfonica Austria, s katero je izvedel številne koncertne projekte, v koprodukciji z društvom ProArtes Vienna uprizoril več oper ter v sodelovanju z akordeonistom Klausom Paierjem pri založbi Skip Records Hamburg posnel album *Pogled proti obzorju*.

Z zasedbo klagensburškega ansambla je poleg tega krstil operi *UKSUS* in *Dafnin vrt* Erlinga Wolda ter vodil produkcijo *Marie iz Buenos Airesa* Astorja Piazzolle, letos pa je z baletom *Don Kihot* Ludwiga Minkusa debitiral v SNG Opera in balet Ljubljana.

Je tudi zborovodja v Operi Malmö, kot asistent zborovodje pa je že sodeloval z Dunajsko državno opero ter kot dirigent med drugim vodil Dunajski radijski simfonični orkester ORF, Simfonični orkester SNG Maribor, Kijevski simfonični orkester, Armenski državni simfonični orkester in Madžarski nacionalni simfonični orkester Szeged.

Mednarodni preboj je doživel na Salzburškem festivalu leta 2016, na katerem je z Zborom Philharmonia Dunaj in jazz ansamblom izvajal mašo *Molitveno kolo* Karena Asatriana. Posnetek izvedbe je leta 2017 izšel pri založbi Universal Austria. Obenem je pri ZKP RTV Slovenija s Simfoničnim orkestrom RTV Slovenija izdal posnetek baletne glasbe *Moški z nožem* Milka Lazarja ter kot član Kvinteta Piazzollekya posnel gramofonsko ploščo in tri zgoščenke.

Kot pianist je koncertiral v zasedbi Tria Janus, nastopil v Veliki dvorani Musikvereina in na mednarodnih festivalih, kot so Koroško poletje, Mednarodni festival umetnosti v Šanghaju, Imagine v Antwerpnu, Šentpavelsko kulturno poletje v Labotski dolini, Klassik v Celovcu in Festival Ljubljana, igral z Orkestrom Slovenske filharmonije in Orkestrom Tonkünstler ter večkrat sodeloval z mezzosopranistko Bernardo Fink.

Študiral je na Koroškem deželnem konservatoriju v Celovcu, Mozarteumu v Salzburgu ter Univerzi za glasbo in uprizoritveno umetnost na Dunaju, kjer od leta 2022 poučuje klavir.

SMS 2

Same
mogočne
skladbe

Nejc Kamplet

Foto: Andraž Gregorič

Nejc Kamplet je klavir pričel igrati na Konservatoriju za glasbo in balet Maribor v razredu Lidije Maletič in Saše Gerželj, vzporedno pa je obiskoval tudi II. gimnazijo Maribor. Študij klavirja je z odliko končal v razredu Zuzane Niederdorfer na Univerzi za glasbo in uprizarjajočo umetnost v Gradcu ter se nato vpisal še v razred Arieja Vardija na Visoko šolo za glasbo, gledališče in medije v Hannovru.

Njegov umetniški izraz so obenem izoblikovala dodatna izpopolnjevanja pri pianistih, kot so Jevgenij Kisin, Jacques Rouvier, Boris Berman, Daejin Kim, Mihail Voskresenski, Sofia Guljak, Jan Jiracek von Arnim, Ian Hobson, Grigorij Gruzman, Andrea Bonatta, Ruben Dalibaltayan, Julia

Gubajdullina, Pavel Gililov, Tatjana Ognjanović, Arbo Valdman in Robert Levin.

Izvedel je več recitalov na festivalih po Evropi, Aziji in v Združenih državah Amerike, kot solist nastopil z Dvornim orkestrom iz Meiningena, Panonsko filharmonijo, Graškimi filharmoniki, Harbinskim simfoničnim in Wuhanским filharmoničnim orkestrom, Slovaško Sinfonietta Žilina, simfoničnima orkestroma SNG Maribor in RTV Slovenija, Katalonskim nacionalnim mladinskim orkestrom, orkestrom Kamerata Castellar in Orkestrom Državne opere iz Banske Bistrice ter sodeloval z dirigenti, kot so Manel Valdivieso, Valentin Egel, Alois J. Hochstrasser, Paweł Przytocki, Hariš Šankar, Jang Džjao, Wolfgang Harrer, Simon Krečič, Jin Hyoun Baek, Tae Jung Lee, Carles Miró, Benjamin Pionnier, Živa Ploj Peršuh in Marcus Merkel.

Je prejemnik najvišjih nagrad na več mednarodnih tekmovanjih, kot je tekmovanje Marie Canals (Barcelona), Hansa von Bülowa (Meiningen), Hildegarde Maschmann, Panmusica in Yamaha (Dunaj), Ettlingen, Euregio (Geilenkirchen), Stecher in Horowitz (New York) ter Mladi akademisti (Rim).

Njegove posnetke redno predvaja Televizija Slovenija, pianist Aleksandar Madžar pa je o njem zapisal: »Nejc je eden najbolj nadarjenih glasbenikov, kar sem jih spoznal v zadnjih letih. Njegova lahkotnost pri igranju klavirja in občutek za instrument sta resnično izjemna, tehnične sposobnosti preprosto osupljive, ustvarja bleščečo instrumentalno briljanco. Vse to ne bi pomenilo veliko brez njegove muzikalnosti in zrelosti mišljenja. Interpretacije vrhuncev pianističnega repertoarja niso le tehnično brezhibno dovršene, ampak kažejo tudi na izredno oster umetniški um in veliko mero resne predanosti. Čudovit mladi pianist.«

Že 14 let podpiramo mlade talente z razpisom Mladi upi.

Erazem Žganjar
flavtist

Zavod
Vse bo v redu

eurolakat

DELO

MØBILIZE
FINANCIAL SERVICES

SioINET.

HTRADIO
center

POP

in2

mladi-upi.si

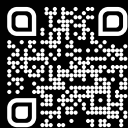
COMTRADE
SYSTEM INTEGRATION

GENEPLANET

Slovenska
filharmonija

Vpis abonmajev 26|27 *Barvito*

T 01 24 10 810

E info@filharmonija.si

www.filharmonija.si

 triglav

generalni
pokrovitelj

Možnost spletnega nakupa!

Napovedujemo

PVC 1 **Baltski utrip**

18. oktober 2026 ob 19.30

Predkoncertni pogovor ob 18.45

Slovenska filharmonija Dvorana Marjana Kozine

Državni komorni zbor Polifonija

Povilas Vanžodis

umetniški vodja in glavni dirigent

Linas Balandis *dirigent*

Spored:

**Palkevičiūtė, Alekna, Balsas, Gražinis, Venislovas,
Kubilius, Miškinis, Augustinas**

FKK 2 **Virtuozno**

5. in 6. november 2026 ob 19.30

Cankarjev dom Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Marie-Ange Nguci *dirigentka in pianistka*

Spored:

Sergej Prokofjev: Simfonija št. 1 v D-duru, op. 25, »Klasična«

Wolfgang Amadeus Mozart:

Koncert za klavir in orkester št. 21 v C-duru, KV 467

Dmitrij Šostakovič: Simfonija št. 9 v Es-duru, op. 70

SOS 2 **Materi**

18. november 2026 ob 19.30

Predstaviteljski sklad s sporeda ob 18.30

Cankarjev dom Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Peter Rundel *dirigent*

Klavirski duo GrauSchumacher

Spored:

Enno Poppe: Strom | Tok za orkester

Klara Mlakar:

Tell me about your Mother | *Pripoveduj mi o svoji materi*

Christophe Bertrand:

Vertigo | *Vrtoglavica*, koncert za dva klavirja in orkester

PVC 2 **A. M. D. G.**

22. november 2026 ob 19.30

Predkoncertni pogovor ob 18.45

Slovenska filharmonija Dvorana Marjana Kozine

Zbor Slovenske filharmonije

Steffen Schreyer *dirigent*

Polona Gregorc *sopran*

Matic Podobnik *orgel*

Gioele Andreolli *klavir*

Spored:

Felix Mendelssohn Bartholdy:

Hör mein Bitten | *Poslušaj mojo molitev*, BWV B 49

Francis Poulenc:

Exultate Deo | *Vrskajte Bogu*

Salve Regina | *Pozdravljena, Kraljica*

Hugo Wolf: Die Stimme des Kindes | *Glas otroka*, op. 10

Benjamin Britten: A.M.D.G., Ad maiorem Dei gloriam

A. M. D. G., V večjo Božjo slavo

**Slovenska
filharmonija**

www.filharmonija.si

Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije
Kongresni trg 10
1000 Ljubljana
T 01 24 10 800
E info@filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je
Vlada Republike Slovenije. Dejavnost Slovenske
filharmonije financira Ministrstvo za kulturo.

triglav

generalni
pokrovitelj

 cankarjev dom

Medijski pokrovitelji:

SiolNET.

TAM TAM

Partner:

Koncertni list Slovenske filharmonije
Same mogočne skladbe – SMS 2
Izdala: Slovenska filharmonija
Direktor Slovenske filharmonije: Nejc Avbelj
Umetniški vodja ZSF: Borut Smrekar
Avtor spremne besede: Mihael Kozjek
Jezikovni pregled: Ana Kodelja
Oblikovanje: Arih Dinamik, d. o. o.
Prelom: Vlado Trifkovič
Ljubljana, oktober 2026

Redakcija koncertnega lista je bila končana
12. oktobra 2026.

Slovenska filharmonija –
Academia philharmonicorum

@slofilharmonija

ISSN 2350-5117